

5. Ozdravitev sladkorne bolezni (27. 4. 1954)

Ustanovitelj Opus Dei –
življenjepis sv. Jožefmarija
Escrivája.

30. Okt. 2023

[↗ Nazaj na kazalo](#)

Sredi leta 1952 je gmotni položaj v vseh pogledih postal nevzdržen. Dolg je narasel do tako strašnih razmerij, da ga nikakor niso mogli zmanjšati. Iskanje novih bančnih posojil, donacij in prispevkov se je izkazalo

za brezplodno. In da bi bila stvar še težavnejša, so se znova pojavile **določene neprijetnosti, ki nam jih povzročajo nekateri ljudje.**^[1] (Tako je ustanovitelj z obzirnim evfemizmom imenoval nove kalí nasprotovanja.) Zaradi vsega tega je bil očetov dušni mir podvržen trdi preizkušnji, on pa se je kot vedno zatekel k še gorečnejši molitvi.

Pri sebi je oče hranil medaljon z dvema glaziranimi podobama, ki sta predstavljali Jezusovo in Marijino Srce. Po besedah Encarnite Ortega mu ga je podarila gospa Cándida, lastnica madridskega podjetja Talleres Granda, ki je izdelovalo bogoslužne predmete in spodbujalo sakralno umetnost. Vsak večer je Jožefmarija z veliko ljubeznijo na Srci pritisnil poljub, ki sta ga spremljala molitvena vzklika: **Srce Jezusovo, podari nam mir! Sladko Srce Marije, bodi moja rešitev!**^[2]

Zelo starodavna in po vsej Španiji razširjena je bila pobožnost do presvetega Jezusovega Srca. Ta pobožnost je ustanovitelja nagnila k temu, da je zaprosil, naj bo odlok o dokončni odobritvi Opus Dei datiran na 16. junij, praznik Srca Jezusovega, kljub temu da je bil pripadajoči datum dokumenta nekaj dni kasneje. Razmišljal je tudi, da bi dal izdelati podobo Jezusovega Srca v naravni velikosti, v obliki barvne skulpture, ki bi imela na podstavku zapisan datum izdaje odloka *Primum inter*: 16. 6. 1950.^[3]

Sredi utapljanja v dolgovih, kakor da bi hotel prisiliti Gospodovo roko, je oče v pismu dne 1. avgusta 1952 tiste v Madridu prosil, naj velikokrat na dan izrečejo naslednji molitveni vzklik: *Cor Iesu sacratissimum, dona nobis pacem!*^[4] Kmalu zatem se je z isto prošnjo obrnil na svoje duhovne otroke v Kolumbiji.^[5]

Toda z gradbenimi deli je ob nastopu meseca septembra kazalo tako slabo, da je ustanovitelj, ko je videl, da se rimski podvig potaplja, zagnal klic SOS v upanju, da bi Gospod hotel *napraviti konec tem mukam.*^[6]

Gradnja je bila že tik pred ustavitvijo, ko se je odločil, da Opus Dei skupaj z njegovimi člani in apostolatom posveti presvetemu Srcu Jezusovemu.

V kratkem bom opravil posvetitev Srcu Jezusovemu, naznanja članom Dela v Mehiki. Pomagajte se mi na to pripraviti, tako da velikokrat ponavljate: Cor Iesu sacratissimum, dona nobis pacem.

In kot pripis je dodana prošnja na pomoč: **SOS**.

Še vedno nam voda teče v grlo. In še vedno enako zaupamo v našega Očeta-Boga.^[7]

Bližal se je 26. oktober, praznik Kristusa Kralja, dan, ki je bil določen za obred posvetitve, in Jožefmarija je spodbujal vse svoje otroke, naj mu pomagajo to storiti tako, da bo Njemu všeč, da bo všeč Jezusovemu Srcu.^[8] Znašel se je v takšni zagati, da se je sodeč po tem, kar piše, počutil zbegano, brezizhodno, zvezanih rok in nog:

Tukaj se poslužujemo zemeljskih sredstev in molimo. Toda, ponavljam, ni videti izhoda [...]. Če tega vozla ne razvozlamo pred koncem meseca, nas lahko doleti udarec, ki bo razveselil satana.^[9]

Čez deset dni je bilo pričakovati popoln polom, če Gospod ne razreši položaja. Medtem je ustanovitelj še naprej prosil pomoči v strahu, da bi se delo ustavilo. Zaupal je, da jih Marija ne bo zapustila in da njen božanski Sin, ko se bo približal dan posvetitve Dela, ne bo mogel

drugače, kot da odgovori na krik tolikšne molitve. Toda pismo, v katerem izraža to upanje, se konča z malodušno izpovedjo vikarju v Kolumbiji: ***Ne vem, kako ti pišem – zapisanega ne preberem še enkrat –, ker me poleg tega skrbi Álvarovo zdravje.***^[10]—

Zaradi trdega delovnega življenja in številnih kritičnih trenutkov, ki jih je moral prebroditi, se je Álvarovo zdravstveno stanje ponovno poslabšalo. Katera bolezen ga je pestila? Težko reči. Oče, ki je bolje kot kdorkoli poznal vzrok bolečin, omenja ***zadevo na jetrih***, vedoč, da jetra konec koncev niso bila povzročitelj slabosti, temveč žrtev.^[11]— Ob tegobah zaradi nenapredovanja gradbenih del – in ob drugih neljubih pripetljajih, s katerimi je bil zasut, kot bomo kmalu videli – oče ni zapadel v malodušje. Ostal je trden, toda nedvomno je vse v njem trpelo, še zlasti ob misli na bolečine

njegovih otrok. Njegovo srce, veliko in odprto za svet, se je – onkraj potreb Dela in njegovega apostolata – oziralo k temu, kar je kazilo svetovni mir: bratomorna sovraštva, družbeni spopadi, preganjanje Cerkve in vojne med narodi. Vse te boje je vzel nase in dnevno roteče izrekal na tisoče vzklikov: *Cor Iesu sacratissimum, dona nobis pacem!*

Božje delo, je zapisal nekoč, leta 1933, se je rodilo, da bi po vsem svetu razširilo sporočilo ljubezni in miru, ki nam ga je Gospod zapustil; da bi vse ljudi povabilo k spoštovanju pravic človeške osebe. [...]

Vidim Delo, projicirano na stoletja, vedno mlado, prikupno, lépo in rodovitno, kako brani Kristusov mir, da bi ga imeli vsi ljudje.^[12]___

Môči, ki jo je črpal iz obilne ustanovne milosti in ki sta jo podvojila njegov odziv in zvestoba, se je pridružila njegova osebna drža.

Le redkokdaj je dajal videz malodušnosti. Potrtoost je zlahka premagoval s pomočjo vzvoda božjega otroštva; to pomeni s preišljevanjem dejstva, da je božji otrok in da je Bog najvišja Vsemogočnost. Tako naslednji izrek iz *Poti* v luči njegovega ravnanja privzame avtobiografski značaj:

Če stiske sprejemaš s potrtoim duhom, izgubiš veselje in mir ter tvegaš, da ne boš imel duhovne koristi od tistega stanja.^[13]

Tudi iz nasvetov, ki jih je dajal v duhovnem vodstvu, lahko razberemo, kakšna so bila ustanoviteljeva lastna občutja. ***Da bi se približali Bogu***, je govoril, ***se moramo podati na pravo pot, ki je Kristusova presveta človeškost.***

^[14]Že v prvih letih svojega apostolata v Madridu je ljudem podarjal knjige o Gospodovem trpljenju, da bi tisti, ki so ga iskali, spoznali Kristusa, da bi

ga ljubili. In v *Poti* lahko preberemo: ***Skrij se v prebodeno stran našega Gospoda Jezusa ter poišči varno zatočišče v njegovem ranjenem srcu.***^[15] Ljubezen božjega Srca, Boga, ki je postal človek, je pot, po kateri prejemamo življenje milosti, božansko pomoč, da bi se v našem običajnem dnevu pokazala vera, upanje in ljubezen; v udejanjanju teh kreposti pa kristjan najde veselje, moč in vedrost.

Človekovo srečanje s presveto Kristusovo človeškostjo zaznamuje pot duhovnosti, ki je zelo človeška in zelo nadnaravna. Milost namreč ne uniči narave, marveč jo ozdravlja, povzdiguje in izpopolnjuje, ne da bi se pri tem spremenila občutja, težnje ali vzgibi:

Nimam enega srca, da bi ljubil Boga, in drugega, da bi ljubil ljudi na zemlji, je pogosto govoril ustanovitelj. Z istim srcem, s katerim

sem ljubil svoje starše in ljubim svoje prijatelje, s tem istim srcem ljubim Kristusa in Boga Očeta in Svetega Duha in sveto Marijo. Ne bom nehal ponavljati: biti moramo zelo človeški, kajti sicer tudi božji ne bomo mogli biti.^[16]___

V božanskem Srcu, ki je Srce učlovečenega Boga, se nam razodeva brezmejna Gospodova ljubezen. Toda naš um ne more zaobjeti nedoumljive božje skrivnosti, in sicer tega, da ***se ljubezen v osrčju Trojice razliva na vse ljudi prek ljubezni Jezusovega Srca.***^[17]___

* * *

Na dan, ko je bila predvidena posvetitev, 26. oktobra 1952, je bila majhna kapela, ki je mejila na njegovo delovno sobo, še nedokončana.^[18]___ Priti do nje ni bilo enostavno. Toda ustanoviteljeva odločenost, čim prej postaviti Opus Dei pod usmiljeno varstvo

Jezusovega Srca, se pred ovirami ni zaustavila. Če si se hotel v tistem času povzpeti gor iz pritličja stare *Ville*, se je bilo po njegovem pripovedovanju treba pognati v naskok. In v naskok se je kakor drzen bojevnik pognal Jožefmarija. Ko nekaj dni pozneje piše v Madrid, je v njem še vedno zaznati očitno zadovoljstvo nad podvigom: po treh lestvah se je povzpel, da je prišel do kapele in tam opravil posvetitev.

Zadovoljen sem: opravil sem posvetitev, tako da sem preplezal tri lestve – eno za drugo! –, da bi došel do kapele. Nastopil bo mir, na vseh področjih! Prepričan sem.^[19]

Tistega dne je posvetil Delo vključno z vsemi njegovimi apostolskimi dejavnostmi ter duše članov Opus Dei skupaj z vsemi njihovimi zmožnostmi, čuti, mislimi, besedami, dejanji, delom in veseljem. In še:

Posebno ti posvetimo, se je glasil obrazec, svoja uboga srca, da ne bi imeli druge svobode kot to, da ljubimo Tebe, Gospod.^[20]

Mir je polagoma padel na njegovo dušo kakor blag in dobrodejen dež. Ni bilo nenadne spremembe. Ni bilo presenetljivega čudeža. Nastopila je notranja sreča, *gaudium cum pace*, kakor sapa, ki je v duši znova vzpostavila veselje, gotovost in optimizem:

Doslej ni videti denarne rešitve. Vendar sem zadovoljen in trden.^[21]

Koliko pričakujem od te posvetitve!
^[22]

Nasprotovanja so se polegla, vendar niso povsem prenehala, saj so bila obrekovanja kakor sedemglava pošast. Nekoliko je popustilo pritiskajoče breme dolgov; bilo je mogoče odložiti nekatera plačila; prišlo je nekaj majhnih donacij in zastavili so gradbeno zemljišče ter

del že zgrajenih poslopij.^[23] S posvetitvijo se je njegova drznost okrepila in zatrjeval je, da je **optimist in odločen** do te mere, da zmore **razrešiti vse težave, ki bi se pojavile, da bi ta rimski podvig pripeljal do konca.**^[24] V Jezusovem Srcu je našel mir in zatočišče, tako kot je prosil 26. oktobra:

Nakloni nam milost, da v presvetem Jezusovem Srcu najdemo svoje bivališče; v naših srcih pa napravi prostor za svoj počitek, da tako ostanemo tesno združeni s Teboj; da bi Te nekega dne mogli slaviti, ljubiti in posedovati vso večnost v nebesih, v edinosti s tvojim Sinom in Svetim Duhom. Tako bodi.^[25]

* * *

Priložnost za očetovo veliko veselje je bilo dokončanje ene izmed kapel Ville Tevere v januarju 1953, s čimer je imel na razpolago še en tabernakelj. **Zadovoljen sem**, pravi,

***ker že imamo Gospoda ob sebi v
Villi Vecchii. Srečen sem.*** ^[26]

Nadvse ljub dogodek je leto 1953 preplaval z mirom in veseljem. Minevalo je petindvajset let od ustanovitve Opus Dei. Jožefmarija je z namenom, da svoje hčere in sinove pripravi na 2. oktober, vsem centrom Dela poslal pismo, datirano v Rimu, decembra 1952:

V letu, ki se bo pričelo, bomo praznovali srebrno obletnico našega Dela. In praznovali jo bomo v našem slogu, v družini, brez hrupa [...].

Mora pa to biti tudi obnovitev zvestobe božjemu klicu, da bi bili sredi sveta sejanci veselja in miru [...].

Naj se ta zvestoba vsakogar izmed nas pokaže v sadovih osebne svetosti, s čistostjo našega življenja, s hrepenenjem po našem izobraževanju, z učinkovitostjo naših apostolskih dejavnosti, z našim

stalnim prizadevanjem za služenje
Cerkvi.

Vesel božič in rodovitno novo leto!^[27]

Dnevi so tekli v veselju in delu. Ko se je približal trenutek obletnice, je oče pisal vsem svojim duhovnim otrokom in naročil, kako naj se tako znamenit dan zahvale praznuje s primernimi verskimi slovesnostmi in družinsko pogostitvijo:

Bodite polni hvaležnosti, ker vas je Gospod hotel izbrati, da bi bili OPUS DEI. Na ta drugi oktober še prizadevneje izpolnjujte svoje delovne dolžnosti, okrepite – saj ste kontemplativne duše sredi sveta – svojo nenehno molitev, bodite na tej sovraštva polni zemlji sejalcji veselja in miru. Kajti to brezhrupno junaštvo vašega običajnega življenja bo po našem duhu najnormalnejši način za proslavljanje srebrne obletnice naše Matere.^[28]

Kot je bilo predvideno, je ustanovitelj te družinske praznike preživel v domu duhovnih vaj Molinoviejo, obdan s svojimi sinovi, ki so prišli iz daljnih dežel, do koder se je razširil apostolat Dela. Bili so dobro izkoriščeni dnevi, v katerih so si lahko ***v miru izmenjali vtise.***^[29]

V Molinovieju je bila pod bori ob začetku drevoreda, ki vodi do kapelice, v spomin na srebrno obletnico postavljena kamnita plošča z naslednjim napisom:

»Tukaj, v Molinovieju, v tej kapelici svete Marije, Matere lepe ljubezni, potem ko je ustanovitelj Opus Dei v miru in veselju prebil dneve molitve, tišine in dela skupaj s svojim Generalnim svetom in predstavniki različnih regij, ki so prišli iz daljnih dežel Evrope, Afrike in Amerike praznovat srebrno obletnico Dela, je bila 2. oktobra 1953 obnovljena posvetitev Opus Dei presladkemu

Marijinemu Srcu, ki je bila opravljena že v sveti hiši v Loretu 15. avgusta 1951.«^[30]

Ob vsem tem se Álvaro še kar ni mogel otresti bolehanja. ***Kar je razumljivo ob tako trdem življenju, ki ga prestaja,***^[31] je pripominjal oče. Leto za letom se je ponavljala zgodovina junaških časov, ko je božja roka pritiskala skoraj do zadušitve, a pri tem ni prekinila vsakodnevnega čudeža preskrbe Ville Tevere in tedenskega čudeža, povezanega s plačilom delavcev in dobaviteljev. Ponavljala se je, vendar na različnih ravneh.^[32] Težave so bile hude, včasih zelo hude, toda nikdar nepremagljive. Takšen ton je čutiti v korespondenci od leta 1953 dalje, kot je vidno v očetovem pismu Ricardu Fernándezu Vallespínu, ko mu v trenutku velikih potreb izreče rahel očitek:

Rim, 1. junij 1954

Predragi Ricardo, Jezus naj te mi obvaruje. Álvaro leži v postelji, zato ti pišem jaz. Samo njegova jeklena narava in močan duh lahko pojasnita to, da zmore ta moj sin že toliko let nositi tolikšno breme. Môli zanj, da bi ozdravel, saj ga potrebujemo [...].

Tukaj smo še vedno v gmotni stiski. Mučno je, da ne pride dokončna rešitev, da bi mogli v miru opravljati božje dejavnosti te hiše Rim. kol. sv. +. To nam je nekako vsem v sramoto: težko je namreč razumeti to osamljenost, v kateri nas včasih puščate.^[33]___

Dokončna rešitev! Tisto, čemur bi lahko rekli »dokončna« rešitev, ni nikoli prišlo. Prišli pa so ukrepi po božji previdnosti in velikodušni prijatelji, ki so – kot bo opisano kasneje – zmogli očeta rešiti tesnobe vsakotedenskih plačil in strahov, ki jih je vzbujal rok zapadlosti vsakega posojila.^[34]___

* * *

Ali v tem, že samem po sebi razburkanem poročilu, v katerem se gradbena dela v Villi Tevere prepletajo z Álvarovimi junaštvi, morda ne manjka nekaj, s čimer bi zgodba pridobila polni smisel? Ali ni čudno, da so v ustanoviteljevi korespondenci tako pogosto in s tako razkošnimi podrobnostmi opisane Álvarove bolezni, nimamo pa nobene omembe bolečin, ki jih je prestajal sam? Mar oče ni trpel? Je bil morda brez težav in neprijetnosti, brez tesnobe in bolesi?

Resnica je ta, da je vse njegovo dopisovanje tistih let nenehno kapljanje skritih solz in dnevnih skrbi, ki bi zmogle izdolbsti kamen; ampak vedno se nanašajo na gmotni položaj. To so duševne muke. To so moralne bolečine. Kaj pa najdemo o njegovem telesnem trpljenju? Če bi se ravnali izključno po tem, kar pravi

v svojih pismih, predvsem članom Generalnega sveta in vikarjem različnih regij, bi ostali praznih rok. In če bi iskali sledove, bi zapadli v razumljivo sumničenje, da je Jožefmarija namenoma izbrisal vse, kar bi lahko izdalo njegove telesne bolečine. Razen kadar tega ni bilo mogoče skriti, kot se je zgodilo v primeru očitne ohromitve obraza leta 1948.^[35] Toda v šestih letih, od 1948 do 1954, avtobiografskega pričevanja o njegovih fizičnih bolečinah praktično ni. Kakor da bi šlo za človeka, ki mu trpljenje in bolezni ne pridejo do živega. Naposled najdemo par skrajno pičlih sledov. Poglejmo.

Dne 30. avgusta 1950 piše v Madrid:

Predragi, naj mi Jezus varuje te sinove. Včeraj sem moral k zobozdravniku in ugotovljen je bil točen vzrok tiste krvi, ki je bila že nekaj let nadležna. Pričel je z

zdravljenjem, vendar pravi, da potrebuje en mesec. Tudi v Španiji je to opazil zobozdravnik, ko me je zadnjič pregledal, a si ni upal storiti ničesar. Bolje rečeno, stvar je še dodatno zakompliciral in ni niti poskušal z zdravljenjem. Izgleda, da to – chiudere un occhio – počnejo skoraj vsi, saj je stvar težko opraviti temeljito. Mislimo, da se spleča vrniti do dobra ozdravljen.^[36]

Temu pojasnilu, s katerim upraviči dejstvo, da še en mesec ne more zapustiti Rima, ne doda ničesar.^[37]

Naslednja omemba boleznij je ravno tako povezana z obiskom pri zobozdravniku. Ko je 26. oktobra 1952 opravil posvetitev Opus Dei Jezusovemu Srcu, je bilo to v dneh hude denarne stiske, ki je Álvaro povzročila resne bolečine v jetrih. Kar se tiče Jožefmarija, je izvršil posvetitev, obenem pa začutil ostro bolečino v ustih. O tem pravi enemu

od vikarjev v Južni Ameriki 31.
oktobra 1952: ***Pišem ti iz postelje, v katero me je spravil zobozdravnik po neki majhni operaciji.***^[38]___

Tej skromni informaciji sledi v novembru še pripomba v nekem drugem pismu: ***Fizično se v tem času počutim nekoliko neprijetno, vendar sem zelo zadovoljen.***^[39]___

To je vse. Toliko in nič več v zaupnosti pove o svojih boleznih. Toda ne. Obstaja še en pomenljiv podatek, ki ga v bistvu ne moremo šteti kot sporočilo. Pravzaprav je to odsotnost informacije, zgovorna tišina, praznina, kakor tiste črne luknje v vesolju, ki se izdajajo s tem, da so nevidne požiralke energije. Iz leta 1954 je ohranjenih kakšnih sto ustanoviteljevih pisem. Obstaja pa neka nerazložljiva praznina med 24. aprilom in mesecem junijem 1954.^[40]___
Ta statistični podatek, na prvi pogled nevtralen ali nepomemben, vsebuje,

kot bomo ugotovili, pomembno sporočilo.

Kar vemo o ustanoviteljevih boleznih v obdobju od 1948 do 1954, je na voljo po zaslugi spominov nekaterih oseb, ki so živele ob njem, in pričevanj zdravnikov, ki jih je obiskoval. Iz vsega prej povedanega namreč ne sledi nič drugega kot stroga zadržanost, ki jo je ohranjal glede svojih bolezni, kar je treba razumeti kot molčanje o trpljenju. Pravilo, ki si ga je ustanovitelj naložil, je brez dvoma diskreten molk: skrivnostno spoštovanje do bolečine, zedinjenost s Kristusovo skrito žrtvijo na križu.

Odkar je kot mlad duhovnik začel obiskovati bolnike in umirajoče na njihovih domovih ali v bolnišnicah, se je Jožefmarija navadil sobivati s trpljenjem, biti preko trpljenja deležen Kristusove skrivnosti soodreševanja, tako da je s pomočjo

bolečine zadoščeval za lastne in tuje krivde.

Začetek njegove najtežje bolezni je klinično določen s preiskavami, skozi katere je šel oktobra 1944. Zaradi tura, ki se mu je naredil na vratu, so odkrili, da ima sladkorno bolezen. Zato je bil primoran k posebnemu zdravljenju, ki je pomenilo dietno prehrano in dnevne injekcije. Še leta 1947 si je na račun diete dovolil kakšno šalo.^[41]

Kaj se je zgodilo potem? Zakaj se več ne norčuje iz diabetesa in ga sploh ne omenja? Odgovor je, da se je oče odločil Bogu v tišini, kot zahvalo in zadoščevanje, izročiti naraščajoče slabo počutje zaradi bolezni in stalnih neprijetnosti, ki so mu jih povzročali nekateri ljudje izven Dela. Včasih je to zanj postalo pravo mučenje. V *Poti* je pustil zapisan recept, kako to prenašati:

Če veš, da so bolečine – telesne ali duševne – tvoje očiščenje in zasluge za nebesa, jih blagoslovi.^[42]___

Kadar je bilo treba trpeti, je Jožefmarija ponavljal hvalospeve bolečini, s katerimi je nekdam v madridski bolnišnici pomagal spokorjeni grešnici k dobri pripravi na smrt.^[43]___

V dnevniku centra Città Leonina je v letih 1946 in 1947 zabeleženih nekaj obiskov pri doktorju Carlu Faelliju zaradi motenj, ki jih je povzročal diabetes. To je tisti zdravnik, ki ga je ob sestavljanju popisa bolezni vprašal, ali je v življenju moral prestajati težave. Bil je specialist za sladkorno bolezen, in kot je povedal kasneje, je bil Jožefmarija najtežji bolnik izmed vseh, ki jih zdravil v dolgih letih svoje zdravniške prakse.^[44]___ Takole pričuje doktor Faelli:

»Ko je leta 1946 prišel v mojo ambulanto, je že več let imel precej

hud diabetes mellitus. Kasneje, v času zdravljenja, so se pojavili resni bolezenski zapleti: motnje v vidu in krvnem obtoku, gnojenje, glavoboli, hude krvavitve, izguba vseh zob. Kar zadeva motnje vida, je šlo za diplopijo, ki se je pojavila v letih 1950–1951, kar mu je poslabšalo vid do te mere, da nekaj časa ni mogel brati. Pri zdravljenju sem uporabil ustrezno moderno terapijo.«^[45]

Sredi neobvladljive lakote, silne žeje in nagnjenosti k okužbam tudi najmanjših ran, ki jih je dobival med obhodi po gradbenih odrih v Villi Tevere, je bil potek bolezni povsem nepredvidljiv.^[46] Ponovila se mu je težava z dvojnimi vidom in nekaj časa je moral uporabljati misal z velikimi črkami.^[47] Enega izmed teh nepričakovanih preobratov se je zavedel nekega dne, ko je zjutraj vstal. Z vsemi njegovimi zobmi se je nekaj zgodilo. Bili so zasukani znotraj zobne jamice, tako da

nikakor ni mogel žvečiti. Zaradi nevarnosti usodne krvavitve jih zdravnik ni upal izdreti. Doktor Kurt Hruska, zobozdravnik, pa mu je zagotavljal, da bo poseg uspel. Ker so bili zobje zrahljani in so poplesavali v zobnih jamicah, je uporabil »kitajsko metodo«, kot je v šali dejal Jožefmarija. To pomeni, da mu jih je drugega za drugim odstranil s prsti, ne da bi jih izpulil na silo. (Álvaro je na samem prosil zobozdravnika, naj mu jih izroči, in je te zobe shranil kot relikvijo.)^[48]

Zahtevno zdravljenje je trajalo dolge mesece, s pogostimi obiski in letnimi pregledi. Od zgolj strokovnega odnosa sta pacient in njegov zobozdravnik kmalu prešla k bolj osebnim temam ter spregovorila o Bogu in o veri. »Jaz sem protestant,« pričuje doktor Hruska, »vendar je z menoj govoril tako jasno in prepričljivo, da sem začutil nagib, da sprejemem prav vse, kar je trdil [...].

Istočasno pa je bil zelo spoštljiv do verovanja drugih ljudi.«^[49]

Kadar je Jožefmarija vstopil v ambulanto, je iz njega žarelo veselje kakor sapa, ki s seboj prinaša srečo, umirjenost. Kljub temu je bilo v obnašanju stranke nekaj, zaradi česar je zobozdravnik izgubljal potrpljenje in se vznemirjal:

»Če vas zaboli, povejte!« ga je opominjal doktor Hruska, predno se je lotil dela. Čez kratek čas je zobozdravnik delo prekinil v prepričanju, da mu povzroča hude bolečine:

»Povejte mi, ko vas zaboli!« je ponavljal.

Nadaljujte, nadaljujte ... je odgovarjal pacient.

»Ampak kako lahko zdržite?«^[50]

»Zelo strogo je ravnal sam s sabo; in če je nekdo strog do zobobola, potem je tak tudi glede vsega drugega,« pravi Kurt Hruska.^[51] Jožefmarija se ni nikdar pritoževal. Nikoli ni prosil za protibolečinska zdravila. K zobozdravniku je šel zgodaj zjutraj, da bi lahko potem brez prekinitve delal, ko je imel še ves dan pred seboj, kljub zavedanju, da bodo bolečine po zdravstvenem posegu hude.

Sovpadajoče je tudi pričevanje doktorja Carla Faellija, dobrega katoličana, s katerim je ustanovitelj prav tako gojil tesne prijateljske stike. Jožefmarija je kazal mladosten značaj, odprt in zelo komunikativen. »Kadar je moral govoriti o hudih tegobah zaradi svoje bolezni, ni nikoli dramatiziral. Ohranjal je vedro in zaupljivo držo, tudi ko je bil zelo bolan«. ^[52] Odnos do doktorja Faellija je bil podoben kot v primeru zobozdravnika. Spočetka sta govorila

o postranskih temah, na koncu pa sta neizbežno prišla do pogovora o Bogu. Pogosto sta si izmenjevala ideje o vlogi bolečine v človekovem življenju in si bila edina, da »je trpljenje za kristjana bistvenega pomena pri posnemanju Kristusa in da je to števec kilometrine našega življenja«.

[53]

V ustanoviteljevem kontemplativnem življenju zaupnosti z našim Očetom Bogom, iz čigar rok prejemamo vse dobrine, se je trpljenje z močjo ljubezni spreminjalo v rahločuten poklon in goreče dejanje češčenja:

Kadar si bolan, izroči svoje trpljenje z ljubeznijo in spremenilo se bo v kadilo, ki se dviga Bogu v čast in ki te posvečuje.^[54]

Minevala so leta in bolezen je nadaljevala svojo nepredvidljivo pot. Pacient se je strogo držal zdravniških napotkov, povsem neobremenjen s svojo boleznijo, brez obsedenosti

zaradi zdravstvenega stanja. V najhujšem obdobju diabetesa, ko je bil skoraj slep in je bilo njegovo telo ena sama nadloga, je poromal v Lurd, kjer je Mariji izročil prenekatero prošnjo. Glede svojega lastnega zdravja pa jo je prosil zgolj to, da bi ga obvarovala takšne bolezni, ki bi mu fizično onemogočala, **da bi še naprej delal z dušami.**^[55] Sitnosti in muke zaradi sladkorne bolezni so mu pomagale k tesnejšemu združenju z Bogom, tako da mu je izročal tiste majhne ali velike neprijetnosti, istočasno pa je izkoristil priložnost in svojim bolečinam ni pripisoval velike teže. V desetih letih je dobil že toliko injekcij, da so pri ponovnem vbadanju na predvidenih mestih igle le stežka predrle kožo, včasih pa so se kar ukrivile, saj je bil tisti predel kakor utrjen žulj. **Tale osliček ima trdo kožo**, je pripominjal oče z iskrico humorja; ali pa: **Dandanes igle niso več tako dobre, kot so bile prej.**^[56]

V njegovi zavesti je lebdel nejasen občutek sploščenosti, kakor dodaten sloj kože, ki mu je onemogočal svobodno gibanje in mu kradel moči. Njegova naravna obramba zoper tovrstno slabost sta bila veselje in kljubovanje, ki sta mu pomagala premagati bolezen in povzdigniti neprijetnosti v duhovno daritev. To je vselej počel elegantno in prikupno. Okrog leta 1951 je bilo iz njegove prehranske diete izključenih mnogo živil. Njegove hčere so jedi začinjale, kolikor so mogle dobro, ter jim pridodajale raznolikost okusov in dekoracije. In včasih, ko je bil pladenj postavljen na mizo, je oče, da bi vzbudil dobro voljo pri omizju, namenil ribi dobrodošlico z zmagoslavnim vzklikom: ***Poznam te, polenovka, čeprav si preoblečena!***

[57]

Kadar je omenjal diabetes mellitus in velike količine sladkorja v svojem organizmu, si je dovolil kakšno šalo s

sholastičnim pridihom. Cerkev že ima nekoga, ki mu pravijo *Doctor Angelicus*, drugi je *Doctor Seraphicus*, še eden pa je *Subtilis*. In če so svetemu Bernardu prisodili naziv *Doctor Mellifluus*, ali ne bi mogli mene klicati *Pater Dulcissimus*?^[58]___

Katerikoli drugi bolnik v kritičnem položaju, kakršen je bil njegov, bi najbrž zaslutil bližnjo smrt in svoje delo pustil ob strani. Drugače je bilo z Jožefmarijem, ki je poskrbel za primer, če bi nepričakovano prišla njegova zadnja ura.^[59]___ Ob vzglavju postelje je dal namestiti zvonec, s katerim bi lahko zaprosil za zakramente. V posteljo je legel z mislijo na Boga: ***Gospod***, je govoril, ***ne vem, ali bom zjutraj vstal.***

Zahvaljujem se ti za življenje, ki mi ga daješ, in vesel bom, če umrem v tvojih rokah. Zaupam v tvoje usmiljenje.^[60]___ Tako je ponavljal, ne da bi svoji bolezni pripisoval pretirano težo. ***Bog me bo ozdravil,***

[61] je odgovarjal tistim, ki so bili zaskrbljeni nad njegovim stanjem. In Bog ga je ozdravil – na čudežen način.

* * *

Ljudje, ki so preživeli smrtno nesrečo, običajno govorijo o edinstveni izkušnji, potem ko so izgubili zavest ali bili v komi. Neredko se zgodi, da v takšnih kritičnih trenutkih v mislih podoživijo svoje lastno življenje. Do pojava pride od znotraj, ko istočasno ugasnejo zunanji čuti, prižge pa se spomin in je človek odklopljen od dražljajev tega sveta. Tedaj lahko v nekaj kratkih trenutkih pride do predstave posameznih obdobj našega življenja, ki jo opazujemo kot gledalci, vedoč, da smo v resnici nastopajoči. Takrat pogledu nič ne uide. Živo so tam navzoče naše šibkosti in naše napake. In do trenutka, ko luč zavesti ugasne, se je

duša morda lahko pokesala svojega preteklega življenja.

Nekaj podobnega se je zgodilo Jožefmariju 27. aprila 1954, na praznik Montserraške Marije. Tistega dne mu je Álvaro ob običajni uri, pet ali deset minut pred kosilom, vbrizgal nižjo dozo od predvidene s strani zdravnika. Šlo je za novo vrsto dolgodelujočega inzulina.^[62] Šla sta dol v jedilnico. Malo po molitvi pred jedjo, ko sta bila sama, drug nasproti drugega, je oče nenadoma rekel Álvaro:

»**Álvaro, odvezo!** Jaz pa ga nisem razumel,« pripoveduje le-ta, »nisem ga mogel razumeti; Bog je dopustil, da ga nisem razumel. Nato je ponovil: **Odvezo!** In še tretjič v zgolj nekaj sekundah: **Odvezo, ego te absolvo.** In v tistem trenutku se je onesvestil. Spominjam se, da je najprej postal škrlatno rdeč, nato pa

prsteno rumen. Telo je bilo nekako videti prav majhno.

Takoj sem mu dal odvezo in storil, kar sem znal: poklical sem zdravnika in mu v usta dal sladkorja ter ga z vodo silil k požiranju, saj se ni odzival in utripa ni bilo čutiti.«^[63]

Ko je prišel Miguel Ángel Madurga, zdravnik in član Dela, je oče že prišel k sebi. Šok je trajal deset minut. Miguel Ángel je bolnika skrbno pregledal in se prepričal, da je izven nevarnosti in da ni bilo nobenih zapletov. Zdelo se je, da se oče že počuti dobro. Še posebej zato, ker se je takoj začel zanimati za tega svojega sina, in ko je ugotovil, da je še vedno tešč, mu je dal jesti, medtem pa se je sam kratkočasil z njim v umirjenem kramljanju. V vsem tem času Miguel Ángel ni opazil, da bolnik ni nič videl.

– ***Sin moj***, je rekel oče Álvaro, ko je zdravnik odšel, ***oslepel sem, nič ne vidim.***

– Oče, zakaj niste povedali zdravniku?

– ***Da mu ne bi povzročal nepotrebnih nevšečnosti; mogoče bo to minilo.***^[64]___

Več ur je ostal slep. Nazadnje si je opomogel in se je lahko pogledal v ogledalo:

– ***Álvaro, sin moj, zdaj vem, kako bom izgledal, ko bom mrtev.***

– Oče, zdajle ste kakor roža, mu je odvrnil.^[65]___

Nekaj ur prej pa je dejansko imel videz mrliča. Poleg tega mu je Gospod dal videti vse njegovo življenje v veliki naglici, kakor v filmu.^[66]___

Brez dvoma lahko trdimo, da se je v poteku sladkorne bolezni, zaradi katere je trpel že deset let, tistega dne zgodila presenetljiva sprememba. Stanje se je potem v kratkem času normaliziralo, naposled pa so – še istega leta 1954 – popolnoma izginile za diabetes značilne presnovne motnje in posledično je bilo povsem ukinjeno zdravljenje z inzulinom. Specialist, ki ga je zdravil, doktor Carlo Faelli, umešča ključni trenutek ozdravitve ravno v pravkar opisani dogodek, upoštevajoč, kar je prišlo zatem kot enostavna posledica: »Bil je ozdravljen sladkorne bolezni,« zatrjuje, »po alergijski reakciji v obliki urtikarije in kolapsa.«^[67] Po tistem anafilaktičnem šoku, še dodaja, »je bil ozdravljen sladkorne bolezni in z njo povezanih zapletov, brez kakršnekoli ponovitve in ne da bi se moral držati dietetičnih omejitev. Šlo je za znanstveno nerazložljivo ozdravitev.«^[68]

↗ Naslednje poglavje

↗ Nazaj na kazalo

.....

[1] Pismo njegovi sestri Carmen in bratu Santiagu Escriváju de Balaguerju, EF-520404-1. Poleg tega so obstajale resne ovire ***intelektualnega in duhovnega značaja***, izhajajoče iz težav, ki so jih mnogi cerkveni dostojanstveniki imeli z razumevanjem narave Opus Dei, ki si je trudoma utiral pot. Po drugi strani pa je bilo razumljivo, da je do tega prišlo, kajti okolje pravilnemu razumevanju ni bilo naklonjeno. Prim. AGP, P01 1977, str. 1191.

[2] Prim. Encarnación Ortega Pardo, RHF, T-05074, str. 147

[3] Prim. Pismo Franciscu Botelli Raduánu, EF-500623-1. Osnutki in

vzorci, ga niso zadovoljili, nazadnje pa je pri Manolu Caballeru Santosu, umetniku, ki je skupaj z njim delal v Rimu, naročil sliko v olju po navdihu oltarne slike v cerkvi sv. Karla v Zaragozi, kjer je bil v bogoslovju. Prikazovala je srce v plamenih, opasano s trnovo krono, ter s križem in angeli okoli njega. Leta 1954 je naročil še eno sliko pri slikarju Fernandu Delapuentaju. Prim. Pismi Fernandu Delapuentaju Rodríguezu, EF-540103-1 in EF-540600-1; in še Jesús Álvarez Gazapo, *Sum.* 4394.

[4] »Presveto Srce Jezusovo, podari nam mir!« Prim. Pismo Amadeu de Fuenmayorju Champínu, EF-520801-1.

[5] Prim. Pismo Teodoru Ruizu Jusuéju, EF-520814-4.

[6] ***Tukaj so ljudje zelo zadovoljni, piše tistim v Združenih državah. Tudi Álvaro in jaz sva zelo zadovoljna, vendar imava več***

***finančnih skrbi kot kdajkoli;
toliko, da pošiljam klic SOS, da bi
videl, ali bo Gospod hotel
napraviti konec tem mukam***
(Pismo, EF-520905-3).

^[7] Pismo Pedru Casciaru Ramírezu,
EF-520905-2.

^[8] Prim. Pismo Teodoru Ruizu
Jusuéju, EF-521016-7.

^[9] Pismo Joséju Luisu Múzquizu de
Miguelu, EF-521019-1.

^[10] Pismo Teodoru Ruizu Jusuéju,
EF-521019-2. Tri dni kasneje ponovno
piše vikarju v Kolumbiji in ga roti za
gmotno pomoč: ***Že večkrat sem ti
pisal v stiski. Zato stôri, kar
moreš, ter – in nomine Domini [v
Gospodovem imenu] – celo tisto,
česar ne zmoreš*** (Pismo,
EF-521022-1).

^[11] Prim. Pismo članom Dela v
Venezueli, EF-521016-2.

[12] *Pismo 16. 7. 1933, št. 3 in 26.*

[13] *Pot, št. 696.*

[14] *Božji prijatelji, št. 299.*

[15] *Pot, št. 58.*

[16] *Jezus prihaja mimo, št. 166.*

[17] *Prav tam, št. 169.* Kristusov mir prihaja k nam po njegovem presvetem Srcu. Dejansko je še en vidik božje skrivnosti to, da **Sveti Duh, vez ljubezni med Očetom in Sinom, v Besedi najde človeško Srce** (*prav tam*).

[18] Prim. Jesús Álvarez Gazapo, *Sum.* 4394.

[19] Pismo članom Generalnega sveta, EF-521105-1.

[20] PR vol. XVII, *Documenta Vol. II, Opus Dei (Consagraciones)*, str. 12.

[21] Pismo Pedru Casciaru Ramírezu, EF-521000-3.

[22] Pismo članom Generalnega sveta, EF-521027-1.

[23] V zvezi z majhnimi donacijami: prim. Pismo Teodoru Ruizu Jusuéju, EF-521016-7; v zvezi z odlogi plačil: Pismo članom Generalnega sveta, EF-521105-1; v zvezi s končnimi roki in plačilnimi pogoji: Pismo članom Generalnega sveta, EF-521118-1; in v zvezi s hipotekami: Francisco Monzó Romualdo, RHF, T-03700, str. 15.

[24] Pismo članom Generalnega sveta, EF-521118-1.

[25] PR vol. XVII, *Documenta* Vol. II, Opus Dei (*Consagraciones*), str. 13. Ta posvetitev se v centrih Opus Dei obnavlja vsako leto na praznik Kristusa Kralja.

[26] Pismo članom Generalnega sveta, EF-530114-1.

[27] Pismo vsem članom Dela,
EF-521200-1.

[28] Pismo vsem članom Dela,
EF-530908-1.

[29] Pismo Amadeu de Fuenmayorju
Champínu, EF-530728-3.

[30] Zapis v: AGP, P01 1978, str. 1076.

[31] Pismo Pedru Casciaru Ramírezu,
EF-540601-2.

[32] ***Stalno živimo od čudeža in
gradbena dela se nadaljujejo***, pravi
junija 1954 (Pismo Joséju Luisu
Múzquizu de Miguelu, EF-540601-9).

[33] Pismo, EF-540601-13.

[34] Te rešitve ni bilo do leta 1955, ko
je bila 20. aprila podpisana nova
pogodba s podjetjem Castelli in so bili
kot sodelavci in pokrovitelji
imenovani tisti, ki so nudili duhovno
in finančno pomoč (prim. Pismo

Joséju Luisu Múzquizu de Miguelu, EF-540811-1).

Podjetje je vodil Leonardo Castelli. Z njim in z njegovo družino je ustanovitelj gojil tesno prijateljstvo, kot je mogoče videti iz obširnega in ljubeznivega dopisovanja ob velikih in majhnih priložnostih za čestitke, povabilo, sožalje ali osebni stik.

^[35] Prim. Pismo članom Generalnega sveta, EF-480304-2.

^[36] Pismo članom Generalnega sveta, EF-500830-2. *Chiudere un occhio* – zamižati na eno oko.

^[37] Pismo z dne 30. avgusta je naslovljeno na Generalni svet v Madridu. Dva dni pozneje v pismu na kratko obvesti Pedra Casciara Ramíreza v Mehiki, pri čemer svojemu zdravljenju ne pripisuje teže: ***Tukaj moram ostati še ves ta mesec***, mu pravi, ***ker mi morajo***

pozdraviti usta (Pismo, EF-500901-9).

[38] Pismo Teodoru Ruizu Jusuéju, vikarju v Kolumbiji, EF-521031-1.

[39] Pismo članom Generalnega sveta, EF-521118-1.

[40] V tem razponu petih tednov brez očetove korespondence najdemo le eno prav kratko pismo, v resnici opombo ali obvestilo, namenjeno Juanu Larrei Holguínu: prim. Pismo, EF-540517-1.

[41] Prim. Pismo članicam Centralnega sveta, EF-470117-1.

[42] *Pot*, št. 219. ***Vsi ljudje na tem svetu trpijo***, piše ustanovitelj. ***Neokusno je, če kdo govori o svojem trpljenju in s tem tvega izgubo duhovnega zasluženja, kolikor ga ima*** (Pismo 14. 9. 1951, št. 3). Oče svojih tegob in bolečin ni razglašal naokrog, vendar jih tudi ni

držal v absolutni tajnosti. O svojih boleznih je iskreno govoril z Álvaro del Portillem in Javierjem Echevarrío, ki sta bila njegova *kustosa*, ter se prepustil njunim rokam.

[43] Prim. *Pot*, št. 208.

[44] Álvaro del Portillo, *Sum.* 475; Javier Echevarría, *Sum.* 2091.

[45] Carlo Faelli, *Sum.* 3461. Prim. tudi Alejandro Cantero Fariña, *Sum.* 6594. O popisu bolezni: prim. povzetek, sestavljen na Oddelku za interno medicino Klinike v Navari: RHF, D-15111.

[46] »Imel je nepotešljivo žejo. Prenašal jo je v nadnaravnem duhu in ne da bi drugi to opazili. Silno potrebo po pitju velikih količin vode je nadzoroval z resničnim duhom mrtvičenja. Med drugim je s pitjem vode odlašal dlje, kot je bilo potrebno, čeprav je bil njegov jezik

suh kot lepenka, in pogostokrat si je le osvežil usta, ne da bi naredil požirek« (Javier Echevarría, *Sum.* 2091).

[47] Prim. Álvaro del Portillo, *Sum.* 475.

[48] *Prav tam.*

[49] Kurt Hruska, *Sum.* 3490.

[50] *Prav tam*, 3493.

[51] *Prav tam*, 3494.

[52] Carlo Faelli, *Sum.* 3462; prim. tudi Javier Echevarría, *Sum.* 2821.

[53] Carlo Faelli, *Sum.* 3463; prim. tudi *Pismo* 14. 9. 1951, št. 7.

[54] *Kovačnica*, št. 791. Članu Opus Dei Ángelu Jolínu Morenu, ki je imel hemofilijo, je nekoč pisal: ***V sebi čutim nevoščljivost, ko vidim, kako te je Gospod odbral za to, da ga potolažiš s svojim trpljenjem,***

***medtem ko toliko duš nanj
pozablja in mu odklanja ljubezen***
(Pismo, EF-581111-1).

[55] Julián Herranz Casado, PR, str.
814.

[56] *Prav tam.*

[57] Prim. Mario Lantini, *Sum.* 3709; in
Alberto Taboada del Río, RHF,
T-03358, str. 357.

[58] Prim. Álvaro del Portillo, PR, str.
624; in Luigi Tirelli, PR, str. 1630.

[59] Prim. Francisco Monzó Romualdo,
RHF, T-03700, str. 20.

[60] AGP P04 1974, I, str. 124.

[61] Kurt Hruska, *Sum.* 3491.

[62] »Nekaj dni prej,« pravi Álvaro del
Portillo, »je profesor Faelli predpisal
novo vrsto inzulina in določil dozo
110 enot. Kot vedno sem poskrbel za
to in mu vbrizgal ustrezno količino.

Pozorno sem prebral navodila, priložena zdravilu. Tam je pisalo, da je doza tega novega inzulina nižja od običajne, nekako dve tretjini. Zaradi tega in ker so močne doze inzulina očetu povzročale hud glavobol, sem kljub temu, kar mi je rekel zdravnik, vbrizgal nižjo dozo. Vseeno pa je zdravilo povzročilo reakcijo, kakršne dotlej še nisem videl in je bila podobna alergični. To sem sporočil zdravniku, vendar mi je rekel, naj nadaljujem s to vrsto inzulina« (Álvaro del Portillo, *Sum.* 478).

^[63] *Prav tam. Ego te absolvo* – jaz te odvežem.

^[64] *Prav tam.*

^[65] Javier Echevarría, *Sum.* 2092.

^[66] Prim. Álvaro del Portillo, *Sum.* 479. O tistem trenutku, ko je videl lastno življenje, je ustanovitelj Álaru povedal, »da je imel čas

prositi Boga odpuščanja za tisto, kar je sam štel za svoje napake, in celo za kakšno zadevo, ki je ni razumel.

Ustanovitelj je na primer mislil, da mu je Bog dal spoznati, da bo umrl mnogo kasneje. In prosil ga je odpuščanja tudi zato, ker ga ni razumel« (prim. *prav tam*).

[67] Carlo Faelli, *Sum.* 3461. Tudi druge priče podpirajo trditev, da je bil oče ozdravljen tistega dne. Encarnación Ortega na primer pravi, da »je bil 27. aprila 1954, po injekciji dolgodelujočega inzulina in po anafilaktičnem šoku, nenadoma ozdravljen te bolezni. Še tisto popoldne je Maríi José Monterde in meni povedal, da nas je glede vsega, kar smo prosili Gospoda, On uslišal in mu naklonil novo plodovito obdobje« (Encarnación Ortega Pardo, *Sum.* 5381).

[68] Carlo Faelli, *Sum.* 3461.

Andrés Vázquez de Prada

© Fundación Studium

.....

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
sl-si/article/5-ozdravitev-sladkorne-
bolezni-27-4-1954/](https://opusdei.org/sl-si/article/5-ozdravitev-sladkorne-bolezni-27-4-1954/) (9. Mar. 2026)